

DIN OSPĂȚYL CREDINȚEI

„Crucea este pentru cei ce pier, nebulnie;
iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 18).

Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

LUAREA CRUCII ȘI URMAREA LUI HRISTOS

Si chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.

Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa.

Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întregă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său?

Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri.

Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere.

(Marcu 8, 34-38 și 9, 1)

CUPRINS

Cum să urmăm lui Hristos	1
Îl urmăm oare pe Hristos?	6
Însușirile omului smerit	6
Mamelor, învățații pe prunci să se roage	7
Școala Sfintei Cruci	7
Capcana din „căsătoria de probă”	8

CUM SĂ URMĂM LUI HRISTOS

Mare e puterea tămăduitoare a adevărului, și nu-i suferință sau slăbiciune pe lume pe care adevărul să n-o poată tămădui. Bolnavii, când suferă, caută un doctor care să le dea un leac pentru durerea lor. Nimeni nu umblă după un doctor care să-i dea o doctorie bună la gust, ci oricine caută pe unul care să-i dea o doctorie bună la boală, fie ea dulce, amară ori sălcie.

De ce leapădă oamenii doctoria amară doar când vine din mâna lui Dumnezeu? De ce așteaptă de la Dumnezeu numai dulceața? Desigur, pentru că nu-și dau seama cât sunt de bolnavi, cât e de grea boala păcatului. Ei cred că se pot lecuși cu delicatese!

În Evanghelia de astăzi Domnul prescrie crucea, acest mijloc amar de vindecare, oricui vrea să se vindece de moarte.

Domnul spune: „**Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-mi urmeze Mie.**” Nu-i trimite pe oameni s-o apuce înaintea crucei, ci îi cheamă să vină după El, pentru că El a dus mai întâi Crucea.

Nu-i silește pe oameni, nu-i strivește, ci

îi învață și îi cheamă ca să le dea. Oricine voiește! De bunăvoie s-au îmbolnăvit de păcat, de bunăvoie au să se tămăduiască. Și nu ascunde că leacul e amar, foarte amar. Dar, pentru că El cel dintâi l-a luat - sănătos fiind - le vine mai ușor să-l ia și ei.

„Să se lepede de sine.”

Primul om, Adam, s-a lepădat și el de sine când a căzut în păcat, dar s-a lepădat de sinele său adevărat. Cerând omului să se lepede de sinele cel mincinos. Și mai simplu spus: Adam s-a lepădat de adevăr și s-a lipit de minciună. Acum, Domnul cere de la urmașii lui Adam ca ei să se lepede de minciună și să se lipească iarăși de adevărul de la care au căzut.

Trebuie să ne lepădăm de legătura cu pământul care a luat locul, în ce ne privește, duhovnicescului, și de patimile care au luat locul faptelor bune. De frica slugarnică ce întunecă în noi dragostea de fii ai lui Dumnezeu și de cârtirea care ucide în noi duhul ascultării de El. Să ne lepădăm de gândurile rele, de dorințele rele, de faptele rele. Să ne lepădăm de idolatra închinare la natură și la trup. într-un cuvânt: să ne lepădăm de tot ceea ce socotim drept „eu”, dar care nu este de fapt ființa noastră ci doar rău și păcat, stricăciune, iluzie și moarte.

Să ne lepădăm de obiceiurile rele, de această „a doua natură” care nu este cea zidită de Dumnezeu, ci o îngrămădire de iluzii și amăgiri împietrite acolo în noi - să ne lepădăm de minciuna fățarnică ce trece drept noi înșine, și noi drept ea.

„Să-și ia crucea.”

Adică să primești de bunăvoie, din mâna Proniei, orice mijloc de lecuire, oricât ar fi de amar, care ți se întinde. Se abat asupra-ți nenorociri? Fii ascultător ca Noe. Ți se cere jertfă? Lasă-te în mâna lui Dumnezeu cu credința lui Avraam când mergea să-și jer-

tfească fiul. Ți-ai pierdut averea? Ți-au murit pe neașteptate copiii? Îndură alipindu-te de Dumnezeu în inima ta, ca Iov. Prietenii îți întorc spatele, ești înconjurat de dușmani? Rabdă fără să cârtești, cu credința că ajutorul lui Dumnezeu e aproape, așa cum făceau apostolii. Ești osândit la moarte pentru Hristos? Mulțumește lui Dumnezeu pentru asemenea cinste, ca miile și miile de mucenici.

Trebuie să înțelegem bine că, cerând de la noi o răstignire, Domnul o cere pe cea a omului vechi, a omului țesut din obiceiurile, a omului aflat în slujba păcatului. Pentru că, prin această răstignire, omul vechi, omul fiară din noi e dus la moarte, și omul nou, cel zidit după chipul lui Dumnezeu, cel nemuritor, este adus la viață. Cum spune apostolul: **„Omul nostru cel vechi a fost răstignit; și arată mai departe de ce: pentru a nu mai fi robii ai păcatului”** (Rom. 6, 6).

Crucea e grea pentru omul vechi, omul simțurilor, e grea pentru trupul împreună cu patimile și cu poftele (Gal. 5, 24), dar nu e grea pentru omul duhovnicesc. **„Crucea este pentru cei ce pier; nebulie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu”** (I Cor. 1, 18). Noi ne laudăm așadar în crucea lui Hristos, și în crucea pe care o ducem de dragul Lui.

Mântuitorul nu ne cere să luăm crucea Lui, ci să o luăm pe a noastră. Crucea Lui e cea mai grea. El nu s-a răstignit pentru păcatele Sale, ci pentru păcatele noastre, și așa crucea Lui e cea mai grea. Noi suntem răstigniți pentru păcatele noastre, deci crucea

noastră e mai ușoară. Și când durerile noastre sunt la culme, să nu spunem că sunt prea mari. Viu e Domnul, și știe El mai bine măsura suferințelor noastre, și nu ne va lăsa să suferim mai mult decât suntem în stare. Ni se înmulțește durerea? Ni se îngreunează crucea? Și puterea lui Dumnezeu e mai mare: *„Precum prisosesc patimile lui Hristos întru noi, așa prisosește prin Hristos și mângâierea noastră”* (II Cor. 1, 5).

„Să vină după Mine”.

De ce îi cheamă pe cei care își iau crucea lor? Mai întâi pentru ca ei să nu se împiedice, să nu cadă și să fie striviți sub greutatea ei. Atât e de nevolnic neamul omenesc, încât nici cea mai ușoară cruce n-o poate duce cel mai voinic om fără ajutorul cerului. Vedem cum se deznădăjduiesc necredincioșii la cea mai mică lovitură, cum ridică glasul și se plâng cerului și pământului pentru cel mai mic neajuns!

De aceea ne cheamă Domnul. Pentru că numai urmându-l pe El vom putea și noi să ne ducem crucea. La El vom afla putere, îndrăzneală și mângâiere. El este lumina noastră pe o cărare întunecată, El este sănătatea noastră în boală, tovarăș în singurătate, bucurie în suferință, bogăție în lipsă. O lampă de veghe arde toată noaptea la căpătâiul bolnavului, și în toată noaptea acestei vieți. Ne trebuie lumina lui Hristos ca să ne alinăm

durerea și să ne păstrăm nădejdea în zorii ce vor să vină.

Mulți au făcut paradă de lepădare de sine, doar ca să câștige vază în lume. Mulți, până astăzi, fac acest lucru, mai ales între popoarele păgâne, ca să-și adune puteri vrăjitorești prin care să stăpânească pe alții, să vatăme sau să ajute pe cine vor ei, după plac - și totul din lăcomie și sete de putere.

Asemenea lepădare de sine nu este lepădare de sine adevărată; este, dimpotrivă, înălțare de sine; o astfel de cruce nu duce la înviere și la mântuire, ci la ruină și predare în mâna diavolului. Cine își ia crucea ca să vină după Hristos e lipsit de obrăznicie, de înălțare pe seama altora și de setea de putere și de câștig. Așa cum bolnavul ia leacul amar nu ca să se laude că e în stare să înghită amărăciune, ci ca să se vindece, tot așa un creștin adevărat se leacă de sine: se ridică împotriva bolii, își ia crucea ca pe o doctorie amară dar salvatoare și vine după Hristos, Doctorul și Mântuitorul său, nu pentru slavă și laudă de la oameni ci ca să-și scape sufletul din nebulia de moarte aducătoare a vieții acesteia și din chinul și focul vieții viitoare.

„Căci cine va voi să-și scape viața, o va pierde; iar cine va pierde viața sa, pentru Mine și pentru Evanghelie, acela o va scăpa.”

Grele cuvinte! Foc ce caută să ardă pe omul cel vechi din rădăcină, și rădăcina însăși! Hristos nu a venit doar ca să schimbe lumea, ci ca s-o facă din nou, s-o aducă din nou la viață.

Cine vrea să-și păstreze sufletul cel vechi, chipul lui Adam, sufletul acesta ros de păcat și putred, îl va pierde, pentru că Dumnezeu nu îngăduie în fața Lui un astfel de suflet; și ceea ce nu stă înaintea feței lui Dumnezeu e ca și când n-ar fi. Cine, așadar, își pierde sufletul său vechi, acela și-l va salva pe cel nou, pe cel născut din nou din Duh (Ioan 3, 6), pe cel logodit cu Hristos.

Când spui suflet, spui de fapt viață, și chiar citim în unele traduceri: „cine va voi să-și scape viața sa” și: „cine își va pierde viața sa pentru Mine o va scăpa” Amândouă traduceri au aici același înțeles. Pentru că cine va căuta să-și scape cu orice preț viața cea muritoare, o va pierde până la urmă nu numai pe aceasta, ci le va pierde pe amândouă: și viața muritoare și viața veșnică. Pe cea muritoare pentru că este supusă morții și oricât de mult ar izbuti s-o lungească, tot la moarte ajunge până la urmă; iar pe cea veșnică o va pierde pentru că nu a făcut nimic ca să o aibă. Dar cine se ostenește să câștige viața cea fără de moarte în Hristos, are s-o primească și are s-o aibă în veșnicie, chiar dacă pe cea vremelnică a pierdut-o.

Poate cineva să-și piardă viața vremelnică, muritoare, pentru Hristos și pentru Evanghelie, fie în caz extrem, când se jertfește și moare martir pentru Hristos și pentru sfânta lui Evanghelie, sau atunci când, nesocotind viața aceasta păcătoasă și nevrednică, se dăruiește cu toată inima sa, cu tot sufletul său și cu toată puterea sa lui Hristos, intrând în slujba Lui, dându-l totul Lui și așteptând de la El totul.

Se poate ca cineva să-și piardă viața luându-și-o singur, sau dându-și-o pentru nimic, dintr-o ceartă sau dintr-o neînțelegeră. Nu unuia ca acesta i s-a făgăduit că are să-și scape sufletul, pentru că zice: pentru Mine și pentru Evanghelie. Hristos și Evanghelia sunt nemăsurat mai mari decât sufletul nostru. Sunt cele mai mari bogății, și în timp și în veșnicie; nimeni n-ar trebui să șovăie a da orice numai ca să le câștige pe acestea!

„și pentru Evanghelie”

Pentru ca să înmulțească omului temeiurile de a muri sieși și a vieții lui Dumnezeu, și ca astfel să se poată mântui cât mai mulți. Se mântuiește, așadar, cel care își pierde pentru Hristos viața, pentru Cel Viu,

Cel fără de moarte. Și se mântuiește și acela care își pierde viața pentru lucrările lui Hristos, fie și pentru un singur cuvânt al Lui.

Domnul este legiitorul vieții; cine se jertfește pentru legiitor, se jertfește pentru legile puse de El, și de asemenea: cine se jertfește pentru legile Lui, pentru El se jertfește. Socotindu-Se pe Sine împreună cu lucrările și cu cuvintele Sale, Domnul deschide drum larg spre mântuirea multora.

„Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său?”

Din aceste cuvinte se vede că Dumnezeu socotește sufletul omului mai de preț

decât lumea toată. Se vede de asemenea ce fel de suflet trebuie să piardă omul ca să se mântuiască: sufletul vătămat, sufletul molipsit de lume, încovoiat de lume, înrobuit de lume. Pierzând acest așa-zis suflet, omul și-l scapă pe cel adevărat; dacă retează de la sine viața cea mincinoasă, i se va da viața adevărată.

Ce folos ai să câștigi toată această lume ce se îndreaptă spre pieire, și să-ți pierzi sufletul merit mântuirii? Lumea se apropie de sfârșit, și va fi lepădată ca o haină veche. Iar sufletele adevărate, sufletele care îl iubesc pe Hristos, se vor înălța atunci în împărăția veșnicei tinereți. Sfârșitul lumii este începutul vieții celei noi a sufletului. La ce bun ar avea omul lumea de care curând oricum se va despărți? Chiar dacă toată lumea ar fi a lui, Dumnezeu tot n-ar primi-o în locul sufletului său!

Cel mai mare dar pe care l-a dat Dum-

nezeu omului este sufletul zidit după chipul Său. Si acest dar Dumnezeu vrea, la vremea potrivită, să l se întoarcă. Omul nu poate să-l dea nimic în schimb lui Dumnezeu pentru sufletul său. Sufletul e regele; tot restul e rob. Dumnezeu nu va primi rob în locul regelui, nici lucru pieritor în locul celui fără de moarte. O, ce va da păcătosul în locul sufletului său? Câtă vreme e în trup, omul e vrăjtit de multe lucruri pe care le socotește de preț; dar când se desparte de trup, își dă seama că în afară de Dumnezeu și de suflet nimic nu are preț. Deci nu are ce să dea, în locul sufletului.

„Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri.”

Nu vă bizuiți prea mult pe mila lui Dumnezeu! Cu adevărat, mila lui Dumnezeu se revarsă numai în viața aceasta peste huli-torii care nu se căiesc; iar la înfricoșata Judecată dreptatea va lua locul milei. Luați aminte, întipăriți-vă în inimă aceste cuvinte.

Cu ce ai să te mândrești, omule, dacă lui Hristos îi va fi rușine cu tine? Dacă-ți e rușine de Viață, înseamnă că te mândrești cu moartea; dacă-ți e rușine de Adevăr, înseamnă că te mândrești cu minciuna; dacă ți-e rușine cu Mila, te mândrești cu facerea de rău; dacă ți-e rușine cu Dreptatea, te mândrești cu nedreptatea. Dacă ți-e rușine cu Patima de pe cruce, înseamnă că te mândrești cu închinarea la lume; dacă ți-e rușine de Nemurire, te mândrești cu stricăciunea și cu mormântul!

Atunci, în fața cui te vei rușina de Hristos? În fața unuia mai bun ca Hristos? Nu; pentru că nu există cineva mai bun ca Hristos. Atunci de bunăseamă te rușinezi de Hristos față de cineva mai mic decât Hristos. Ți-e rușine de părintele tău în fața unui urs,

sau se rușinează fiica de mama ei în fața unei vulpi?

Cum să te rușinezi de Cel Bun în fața celui rău, de Cel Curat în fața Celui necurat, de Cel Atotputernic în fața neputinciosului, de Cel înțelept în fața nebunului? De ce să te rușinezi cu Domnul slavei în fața unui neam curvar și păcătos? Doar pentru că neamul acesta îți joacă mereu înaintea ochilor pe când Domnul nu Se vede? Puțin, doar puțin mai este și va apărea în slavă pe nori de îngeri, iar neamul acesta va dispărea dinaintea picioarelor Lui ca praful pe care-l spulberă vântul. Cu adevărat ai să te rușinezi atunci, nu de împăratul Slavei ci de tine însuși, omule; dar atunci nu-ți va mai folosi la nimic rușinea. Mai bine să-ți fie rușine acum, câtă vreme rușinea îți mai e bună la ceva! Să-ți fie rușine de toate înaintea lui Hristos, iar nu de Hristos înaintea tuturor.

„Cine se rușinează de Mine” înseamnă: cine se îndoiește de dumnezeirea Mea, și de întruparea Mea din preacurata Fecioară, și de suferințele Mele pe Cruce, și de Învierea Mea, și se rușinează de puterea Mea pe pământ și de dragostea Mea pentru păcătoși.

„Cine se rușinează de cuvintele Mele” înseamnă: cui îi e rușine de Evanghelie și tăgăduiește învățătura Mea, sau cine îmi răstălmăcește vorbele și aduce, prin erezie, neodihnă și lupte între credincioși, sau cine se poartă cu obraznicie față de dezvăluirile și învățăturile Mele, înlocuindu-le cu învățături străine, sau cine le ascunde și le trece sub tăcere în fața puternicilor acestei lumi, acela se rușinează de Mine și se teme pentru sine însuși. Cuvintele lui Hristos sunt Testament dător de viață, așa cum sunt și Patimile Sale, și Trupul și Sângele Său. Domnul nu-și desparte cuvintele de Sine însuși, nu le dă mai puțină însemnătate. Cuvântul lui nu poate fi rupt de El. Cuvântul are lot atâta putere cât și Persoana, pentru aceea se spune

ucenicilor: „*Acum voi sunteți curați, pentru cuvântul pe care vi l-am spus*” (Ioan 15, 3). Hristos a curățat prin cuvântul său suflete, a vindecat bolnavi, a izgonit duhurile rele, a înviat morți. Cuvântul Lui e ziditor, curățitor, de viață dătător.

Să ne grăbim a pierde sufletul nostru cel vechi, viața noastră cea păcătoasă, și să înțelegem că este mai bine pentru om să-și mântuiască sufletul decât să câștige lumea. Așa ne vom învrednici și noi, cu mila lui Dumnezeu, să vedem împărăția lui Dumnezeu, mare în putere și nemăsurată în slavă, unde îngerii împreună cu sfinții dau slavă ziua și noaptea Dumnezeului Celui Viu: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, Treimea cea de o ființă și nedespărțită, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, *Predici*, Editura Ileana)

ÎL URMĂM OARE PE HRISTOS?

„*Îar Petru îl urma de departe*” (Matei 26, 58). Într-adevăr, Petru îl urma [pe Iisus, după arestarea Sa], însă urmarea aceasta l-a dus la lepădarea de Domnul, fiindcă îl urma „de departe”. El s-a îndepărtat de Hristos, și acesta a fost începutul răului; a rămas în urma Lui, între el și Învățător era o depărtare prea mare. Petru se simțea îmboldit să meargă în urma Domnului, însă nu destul de îndeaproape.

Și în zilele noastre mulți îl urmează pe Hristos la fel ca Petru: nu-L părăsesc de tot, nu trec de partea necredincioșilor; dar nu mai sunt legați de El cu legături strânse, nu merg în urma Lui pas cu pas, ci îl urmează „de departe”.

Câți oameni nu se dedau grijilor lumesti, plăcerilor pământești, pierzând astfel împărtășirea cu Hristos! Aceștia sunt prea cufundați în treburile de tot felul, se apropie de Hristos numai din obicei, duminica, pierzându-L din vedere în celelalte zile ale săptămânii. Rugăciunile lor devin tot mai

rare și tot mai scurte; ei încetează să cerceteze cuvântul lui Dumnezeu, credința lor se răcește, toată duhovnicia lor se prefăce în literă moartă. Ei continuă să-L urmeze pe Hristos numai în aparență, dar de fapt sunt foarte departe de El și aproape de lepădarea deplină.

Să ne întrebăm, așadar, și noi, fraților: cum îl urmăm pe Hristos? Cu râvnă, cu dragoste îl urmăm, sau rămânem în urmă, ca Petru, furați de alte lucruri? Această cale este întotdeauna primejdioasă: pe cel care se depărtează astăzi de Hristos îl paște mâine lepădarea deplină de Domnul - și câte lacrimi amare îl va costa asta, câtă vătămare va aduce în acest fel și sieși, și celorlalți! Amin.

(din „*Fiecare zi un dar al lui Dumnezeu*”)

ÎNSUȘIRILE OMULUI SMERIT

Omul smerit este într-adevăr modest și sfios, nu iese din firea lui, nu strigă, nu cere, este fără petenții și fără ambiție, blând, pașnic, răbdător, sincer, îngăduitor, curat și drept. Omul smerit nu este încrezut, nu se laudă singur, nu caută nici lauda altora.

Se mulțumește cu puțin, nu cere și nu primește ceea ce nu i se cuvine, stă la urma tuturor și chiar nedreptățit sau păgubit, îndură fără a se plânge și răzvrăti. Pentru cele ce nu cere, de care se lipsește sau de care este socotit lipsit, el adună în sufletul său comoară de bune gânduri și simțăminte și pe cât se pare de neîndemânatic sau sărac în însușirile care arată pe oameni făloși, isteți și îndrăzneți, laudați de alții sau temuți, pe atât posedă în sine nebanuite însușiri frumoase și plăcute, de om duhovnicesc.

Conștientizarea slăbiciunii proprii, osândirea de sine și răbdarea sunt cele trei trepte către smerenie. (Starețul Ambrozie)

Dacă am primit de la Dumnezeu cele bune, oare nu vom primi și pe cele rele? (Iov 2, 10)

MAMELOR, ÎNVĂȚAȚI-ȚI PE PRUNCI SĂ SE ROAGE

De obicei, copiii învață să se roage începând cu „Născătoare de Dumnezeu”. Și e corect. Pentru că Maica lui Hristos este Maica întregului neam creștin. Și precum „mama” și „tata” sunt primele cuvinte din vocabularul copilului, tot așa și primele lui convorbiri cu Dumnezeu trebuie să înceapă cu „Născătoare de Dumnezeu” și cu „Tatăl nostru”. În paralel, trebuie învățat să se roage și pentru cei apropiați. O dată cu rugăciunea, copilul va învăța să se însemneze cu semnul crucii.

Sfântul Ioan Gură de Aur povățuiește așa: „*Mamelor, mai întâi de toate, învățați-vă pruncii să se însemneze cu semnul crucii, chiar înainte ca ei să fie în stare să facă acest lucru: însemnați-i voi. Când vor crește mai mari, urmăriți ca ei să se însemneze singuri, încet, fără grabă și cu luare-aminte.*”

(Nikolaj Evgrafovich Pestov, *Cum să ne creștem copiii: calea spre desăvârșita bucurie*, Editura Sophia, București, 2005, p. 44)

ȘCOALA SFINTEI CRUCI

Un tânăr dornic de aleasă învățătură s-a dus odată la o mănăstire, să-i ceară sfat unui bătrân călugăr:

- Părinte, dați-mi, vă rog, o carte din care să pot învăța cel mai bine cum trebuie să fie un creștin; cum trebuie să gândească, ce trebuie să facă; o carte care să-mi explice toate aceste lucruri!

Călugărul i-a spus că are o asemenea carte în chilia sa și s-a dus să o aducă, însă, după câteva clipe, s-a întors ținând în mână o cruce pe care i-a întins-o tânărului. Văzându-l mirat, i-a spus:

- Fiule, crucea este cea mai de seamă învățătură pe care Dumnezeu i-a dat-o omului.

Mântuitorul S-a jertfit pe cruce pentru noi, arătându-ne astfel ce înseamnă să iubesti, fiindcă a făcut acest lucru din dragoste pentru oameni. Crucea înseamnă tocmai calea pe care omul ajunge la iubire, adică la Dumnezeu. Cel ce știe să-și poarte crucea, poartă cu el, în același timp, harul și iubirea Domnului.

De aceea, crucea nu este o povară, ci o bucurie; când te dăruiești celui drag, nu o faci cu tristețe și cu reținere, ci cu bucurie și entuziasm. Crucea înseamnă, deci, curaj, răbdare, dar, mai ales, dragoste.

Doreai o carte pe care să o citești cu ochii și a cărei învățătură să îți lumineze mintea. Iată, în schimb, crucea - o carte pe care o vei citi cu sufletul și a cărei învățătură îți va lumina întreaga viață.

Crucea, izvor de tămăduire, ușa Tainelor, arma păcii, veselia sufletului meu. (Acatistul Sfintei Cruci)

Calea lui Hristos este Crucea de fiecare zi. Nimeni nu s-a urcat vreodată la cer prin comoditate. (Sfântul Isaac Sirul)

CAPCANA DIN „CĂSĂTORIA DE PROBĂ”

Foarte mulți tineri chiar ar vrea, în principiu, să aibă o familie cu adevărat bună, dar au în fața ochilor experiența propriilor părinți. Avem foarte multe familii

divorțate, foarte mulți oameni recăsătoriți, unii chiar de două ori, multe mame singure. Viața mutilată a părinților îi sperie pe copii, și aceștia caută mijloace pentru a nu repeta trista lor experiență. În acest scop, ei au inventat o schemă: „Încercăm, și dacă ne iese totul, dacă se dovedește că ne iubim cu adevărat, că ne potrivism, atunci mergem deja la Starea civilă, apoi ne cununăm, și în continuare vom trăi ani mulți și fericiți”.

Defectul acestei scheme constă în aceea că atunci când oamenii încep să trăiască împreună, relația lor cere chiar mai multă încredere reciprocă decât relațiile dintre părinți și copii lor mici. Toată lumea știe cât de strâns este, atât fizic, cât și moral, contactul

dintre părinți și copiii lor, pe care aceștia trebuie să-i îngrijească, să-i spele, să le urmărească fiecare suspin și fiecare țipăt - iar relația din căsnicie este și mai serioasă, în toate sensurile, fie și pentru singurul fapt că din această relație iau naștere copii. Acesta este, într-adevăr, un moment extrem de serios, în legătură cu care se produc o mulțime de tragedii cumplite.

Dacă v-ați dăruit altui om (pentru că în dragoste amândoi se sacrifică, amândoi se dăruiesc unul celuilalt, este un act reciproc), considerând că acum doar faceți o încercare, iar viața adevărată va începe mai târziu, vă înșelați profund. Aceasta este deja căsnicie, ați început deja, în fapt, soț și soție - și lucrul cel mai neplăcut este că v-ați speriat unul de celălalt chiar de la început. Vă bănuți din start pe voi înșivă și pe omul drag de faptul că nu sunteți capabili să vă petreceți viața împreună. Ați devenit „soț” și „soție”, cu toate că nu sunteți deloc gata pentru asta și nu v-ați dat seama ce ați făcut.

(Dmitrii Semenik, *Dragostea adevărată: taina dragostei înainte și după căsătorie*, Editura Sophia, București, 2012, p. 84)

PROGRAMUL LITURGIC (22-27 sept.)

Zilnic	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Miercuri	18:00	Sfântul Maslu
Vineri	19:00	Acatistul Sf. Mc. Efrem cel Nou
Sâmbătă	17:00	Vecernia și Acatistul Sf. Ierarh Luca
Duminică	7:30	Utrenia și Sf. Liturghie (Fără parastase)

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret - RO 79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239; Preot slujitor: Eugen Ciuche - 0744 862 191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Bîrnat 19, Bacău. Email: parohialazaret@yahoo.com

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.